

Zingen: Psalm 129:1

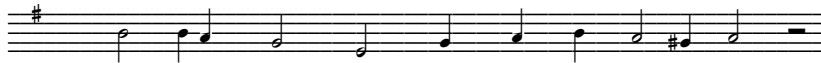
Men heeft mij fel benauwd van jongs af aan.

Zegg' isrel nu: men juichte, toen wij vielen.

Men heeft mij reeds van jongs af leed gedaan;

Geen overmacht kon m' echter ooit vernielen.

Gebed**Lezen: Psalm 129****Inleiding**

Boven de Psalm staat “Door vele verdrukkingen”. Calvijn tekent bij de inhoud van deze Psalm aan dat God Zijn Kerk aan allerlei benauwdheid en kwelling onderwerpt, opdat Hij des te beter als haar Verlosser en Beschermmer gekend zou worden. Hij doet de gelovigen dus gedenken, hoe ontzettend het volk van God in alle tijden en eeuwen verdrukt is geweest, en hoe wonderbaarlijk het bewaard is gebleven. Opdat zij door deze ervaringen geleerd worden, en zich versterken door de hoop op de toekomst. Het gaat hier over de verzen 1 t/m 4, die ook in de voltooid verleden tijd staan opgetekend. Het is dus een terugzien naar hetgeen geweest is. In het tweede gedeelte van deze Psalm wordt gesproken, in de vorm van een verwensing, dat de wraak van God spoedig diegenen zal treffen, die zonder oorzaak het volk van God kwellen. Het gaat hier over de verzen 5 t/m 8, die in de toekomstige tijd staan geschreven. De Psalm vertoont grote overeenkomsten met Psalm 124 die door David is opgetekend. Deze psalm heeft betrekking op de openbare belangen van Gods Israël. Het is niet zeker wanneer de Psalm geschreven werd, waarschijnlijk toen zij in gevangenschap waren in Babel, of omstreeks de tijd van hun terugkeer.

1 EEN lied Hammaäloth. Zij hebben mij dikwijls benauwd van mijn jeugd af, zegge nu Israël; 2 Zij hebben mij dikwijls van mijn jeugd af benauwd; evenwel hebben zij mij niet overmocht.

Ook deze Psalm behoort tot de liederen Hammaäloth, ofwel een lied der trappen. De Kerk spreekt hier van het benauwd worden, van haar jeugd af, door haar vijanden. De Kerk is aan het woord, en dat betekent: die van Christus zijn. Dus dit geldt niet in zijn algemeen van alle mensen op aarde, en ook niet van de kerkmensen in het algemeen die zich Christenen noemen. Nee, het geldt van het ware volk van God, dat in Christus is ingelijfd, en door het ware zaligmakende geloof met Hem is verbonden. Van dat volk geldt, dat ze door vele verdrukkingen moeten ingaan in het koninkrijk Gods

(Hand. 14:22). Ook geldt voor hen wat de apostel Paulus zegt in de tweede zendbrief aan Timotheüs: “En ook allen die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden.” (2 Tim. 3:12). Met hen die godzalig willen leven in Christus Jezus worden bedoeld, hen die de christelijke leer of religie standvastig willen belijden, beleven en verbreiden. Die zullen worden vervolgd door de goddeloze mensen, en daarom moeten zij zich daartoe bereiden, en zich daartegen met lijdzaamheid en standvastigheid wapenen met de geestelijke wapenrusting (Ef. 6:10-20). Het is ook een verloothenen van zichzelf en het kruis op zich nemen en achter de Heere Jezus aankomen, want een dienstknecht is niet meer dan zijn heer (Mattheüs 10:24, Johannes 15:20). De apostel Paulus spreekt in de 2 Kor. 4:7-11: “Maar wij hebben dezen schat (Namelijk van de kennis der heerlijkheid Gods in het aanschijn van Christus) in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij Godes en niet uit ons; Als die in alles verdrukt worden, doch niet benauwd; twijfelmoedig, doch niet mismoedig; vervolgd, doch niet daar in verlaten; nedergeworpen, doch niet verdorven; Altijd de doding van den Heere Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam zou geopenbaard worden. Want wij die leven, worden altijd in den dood overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus in ons sterfelijk vlees zou geopenbaard worden.”

Tegelijk moeten we ook zeggen dat door de zonden van het volk van God, ze ook geslagen worden door de HEERE. Psalm 99:9 betuigt: “O HEERE onze God, Gij hebt hen verhoord, Gij zijt hun geweest een vergevend God, (en dan komt het) hoewel wraak doende over hun daden”. Het tienstammenrijk werd weggevoerd naar Assyrië, waarvan nauwelijks iemand terugkeerde, en Juda werd weggevoerd naar Babel, waarvan een rest terugkeerde na 70 jaar ballingschap. Er wordt dus wel gedacht dat deze Psalm gedicht is door hen die zijn teruggekeerd uit Babel. Dat kan ook verklaren dat deze Psalm niet door David is opgetekend, omdat hij ver voor die tijd leefde. Vanaf het moment dat Adam en Eva uit het paradijs zijn verdreven tot het moment dat de Heere Jezus zal wederkomen op de wolken des hemels worden Gods kinderen vervolgd, gehaat en gesmaad. Dat is een volk wat door de Heere Jezus Christus zalig wordt gesproken in Mattheüs 5:11: “Zalig zijt gij, als u de mensen smaden en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken om Mijnentwil.” En dan vervolgt het twaalfde vers met de woorden “Verblijdt en verheugd u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de profeten, die vóór u geweest zijn.” Dat volk mag zich verblijden, en dat drukken de woorden “zegge nu Israël” m.i. uit. Het woordje “nu” staat er niet zomaar. Het wil er de nadruk op leggen, dat de vijanden dikwijls hebben benauwd, maar ze hebben niet overmocht, omdat de HEERE voor Zijn volk instaat. Het is alsof de psalmist wil aansporen tot het volk: “Zeg het maar uit, met luider stem, dat het de goedertierenheden van de HEERE zijn, dat we niet zijn vernield!”

Door wie worden ze vervolgd? Wie zijn die “zij” in deze Psalm? Het gold al van Abel die door Kaïn werd doodgeslagen. Kaïn als type van een kerkmens, want hij offerde ook. Gods volk wordt vervolgd binnen de muren van de kerk, net als de Heere Jezus Christus werd gehaat door de toenmalige kerk bestaande uit de farizeeën, wetgeleerden en schriftgeleerden. Denk eens aan Saulus van Tarzen die de Kerk vervolgde, en o wonder van vrije genade, hij werd van een vijand een vriend gemaakt, van een vervolger een vervolgd. Het volk Israël werd verdrukt in Egypte. Ze riepen tot God in

de benauwdheid. Dat kun je lezen in Exodus 2:23. De Heere voerde hen uit Egypte en leidde hen door de woestijn naar Kanaän. Op de reis onderweg werden ze ook benauwd door de vijanden, bestaande uit de koningen Sihon en Og. De Psalmen staan er vol van, denk aan Psalm 78, 105, 106 en 136. De vervolgers staan in dienst van de satan, want er is een strijd op aarde tussen het Vrouwenzaad en het slangenzaad.

Wat worden Gods kinderen ook persoonlijk benauwd van alle zijden door de strijd die in hun leden wordt gevoerd vanwege de zonde die in hen woont. Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods, klagen ze. Lees Romeinen 7 maar eens. Als we de hele kerkgeschiedenis bezien, dan zien we de vervolgingen van de Christenen door keizer Nero, waarbij ze voor de wilde dieren werden geworpen, in de arena's, tot een "vermakelijk" schouwspel. Hoe heeft de roomse inquisitie niet getierd om Gods knechten om te brengen. Wat hebben de brandstapels gerookt in Nederland, maar ook in het buitenland. Hoe heeft Calvijn niet moeten vluchten. Wat is er niet een strijd in ons land geweest om zich van het roomse juk te ontdoen. Na de tachtigjarige oorlog ont deden de Noordelijke Nederlanden zich in 1648 van de Spaanse overheersing. In de jaren 1609 – 1622 was er een twaalfjarig bestand, de periode waarin de Dordtse Synode plaatsvond (1618-1619). Hoe heeft de HEERE wonderlijk gezorgd! De ware godsdienst mocht weer worden beoefend, en werd door de Staten Generaal voorgestaan en bevorderd. De Staten Generaal gaf ook de opdracht om de Bijbel uit de oorspronkelijke talen over te zetten in een getrouwe vertaling, de Staten Vertaling. Lees maar wat voorin de Bijbel hierover staat. We zien dat de HEERE in de benauwdheid ruimte maakt. Dat moet nu persoonlijke bevinding worden.

Dan wordt er nog gesproken over "van mijn jeugd af". Wat wordt daarmee bedoeld? De kanttekeningen zeggen het volgende: "Dat is, van die tijd af toen ik in Egypte van een klein hoopje volk tot een grote menigte gewassen (d.i. gegroeid) ben; of van die tijd af toen God met Abraham, onzer aller vader, een verbond gemaakt heeft. Men kan het ook van Jakob verstaan, die van Ezau is vervolgd geweest van zijn jeugd af."

Als we eens de geschiedenis van de profeet Elia en koning Achab bezien, dan komt op een gegeven moment Obadja naar voren die honderd profeten had verborgen voor koningin Izebel. Hij zegt op een gegeven moment tegen Elia: "ik, uw knecht, nu vrees den HEERE van mijn jonkheid af." (1 Kon. 18:12). De woorden "van mijn jonkheid" betekenen hier vanaf het moment dat Obadja de Heere mocht vrezen. De Kerk spreekt dus in deze Psalm bij monde van de Psalmist dat ze vanaf het moment dat ze met Christus verbonden werd, vergeving van zonden ontving en het eeuwige leven mocht aanvragen, dikwijls benauwd is door de vijanden van binnen en van buiten.

Vers 2 is een herhaling van vers 1. Zij hebben mij benauwd, zij hebben mij benauwd. Dat is opdat wij weten dat het volk van God niet maar één of tweemaal had te strijden, maar dat hun geduld en lijdzaamheid voortdurend op de proef werden gesteld. En wat mag ze dan aan het eind van vers 2 zeggen: "evenwel hebben zij mij niet overmocht". De vijanden hebben niet overwonnen. Het kan ver gaan in het leven van Gods kinderen. De geloofsvlam kan bijna doven, en toch dooft deze nooit. Daar staat de drie-enige God, Vader, Zoon en Heilige Geest voor in. Christus heeft getriomfeerd op Golgotha over alle vijanden, over de zonde, de dood, de satan. Hij is Triomfator, en Hij voert de Zijnen onder Zijn banier naar het Jeruzalem dat boven is. Door lijden naar heerlijkheid. Zo mag de Kerk wel eens een blij vooruitzicht hebben dat ze streeft.

3 Ploegers hebben op mijn rug geploegd, zij hebben hun voren lang getogen.

Vervolgens wordt in het derde vers gesproken van ploegers, die de rug van Israël hebben geploegd en hun voren lang getogen hebben. Er wordt hier een beeld gebruikt uit de landbouw. Vroeger werd het land geploegd met ossen die een ploegschaar voorttrokken, die aan de ossen verbonden was om de aarde om te woelen. Achter de ossen met de ploegschaar liepen dan de ploegers. Het beeld betekent in dit verband dat de zaaiers der ongerechtigheid Gods volk pijnigen, martelen, en vervolgen. De rug wordt dan vergeleken met de aarde die omgewoeld wordt. De voren, ofwel de ploegscharen, hebben ze gedurig door de grond laten gaan. Het is niet maar een kort tijdsbestek geweest, maar een gedurig ploegen. Job spreekt ook van degenen die ondeugd ploegen met de woorden: “Maar gelijk als ik gezien heb: die ondeugd ploegen, en moeite zaaien, maaien dezelve.” (Job 4:8). Al de ploegers van ondeugd en ongerechtigheid, zullen het op hun hoofd terugkrijgen. Denk eens aan de koning van Babel, die door de Heere als een gesel werd gebruikt om Juda te straffen. Zijn hele rijk is te gronde gegaan. Datzelfde gold ook van Farao, die met al zijn heir in de rode zee is verdronken. Daartoe had de Heere hem geformeerd, opdat Hij verheerlijkt zou worden en het volk Israël vrijuit zou gaan. Denk ook eens aan de bestrijdingen bij de terugkeer uit de Babylonische ballingschap ten tijde van Ezra en Nehemia. Hoe werd de bouw van Jeruzalem en de tempel niet tegengestaan. Haman wilde de Joden uitroeien, en had de galg al opgericht voor de Jood Mordechai. De HEERE heeft het kwaad van Haman op zijn eigen hoofd doen neerdalen (Psalm 7:17). Al de vijanden van de Kerk zullen het kwaad op hun eigen hoofd krijgen. Ze zullen verpletterd worden. Jesaja verwoordt het in hoofdstuk 51:23: “Maar Ik zal hem, dien die u bedroefd hebben, in de hand zetten, die tot uw ziel zeiden: Buig u neder, dat wij over u gaan. En gij legde uw rug neder als aarde, en als een straat dengenen die daarover gaan.” Matthew Henry tekent bij vers 3 aan: “Als God hun toeliet aldus te ploegen, dan bedoelde Hij het tot welzijn van Zijn volk opdat hun braakland aldus omgeploegd zijnde, Hij er het zaad van Zijn genade in kon zaaien en er goede vruchten van kon oogsten; evenwel, de vijanden meenden het zo niet, en hun hart dacht het alzo niet, Jes. 10:7”. Wat de vijanden ten kwade hebben gedacht heeft God ten goede gekeerd. De heiligen hebben dikwijls bespottingen en geselen geproefd en zo is het vervuld in Christus, Die Zijn rug gaf aan hen, die Hem sloegen (Jesaja 50:6).

4 De HEERE, Die rechtvaardig is, heeft de touwen der goddelozen afgehouden.

De psalmist roemt in de HEERE, Die rechtvaardig is. De HEERE is vaardig in het uitoefenen van Zijn recht. HIJ zal in eeuwigheid niet toelaten dat de rechtvaardige wankele (Ps. 55:23). God is een rechtvaardige Rechter, en een God Die allen dag toornst (Ps. 7:12). Hij zal de goddelozen verdoen tot in eeuwigheid, maar de rechtvaardigen zullen tot in eeuwigheid behouden worden. De HEERE heeft de touwen van de goddelozen afgehouden. Met die touwen van de goddelozen worden hun raadslagen en aanslagen bedoeld, die ze samenspannen om de ploeg van ongerechtigheid te trekken. Wee degenen die de ongerechtigheid trekken met koorden der ijdelheid, en de zonde als met dikke wagenzelen (Jes. 5:18). De kanttekeningen zeggen hierbij: “Die met schoonschijnende redenen, onder deze of die dekmantel, boosheid oefenen en als aanhalen en aanhouden; zichzelf inbeeldende dat het hun altijd wel zal gaan, en dat alles wat de profeten hun dreigen en prediken van de aanstaande straffen Gods, maar fantasie is. Het is een manier van spreken, genomen

van degenen die een schip of wagen met koorden aanhalen.” Denk maar eens aan schuiten die vroeger met een paard langs de kant door het water werden getrokken. Dat de HEERE de touwen heeft afgehouden wil zeggen dat Hij uit de macht van de bozen de Kerk heeft verlost en het juk der dienstbaarheid heeft verscheurd. De Heere Jezus zegt met troostrijke woorden dat de poorten der hel Zijn gemeente, die gefundeerd is op de Steenrots Christus, niet zullen overweldigen (Matth. 16:18). Noch de listigheid, noch het geweld van de duivel en zijn instrumenten, zullen de gemeente van God overweldigen. Wat een heerlijke troost is dat.

Gods kinderen zijn als een vuurbrand uit het vuur gerukt. De banden der hel, waarmee ze aan de duivel waren verbonden, om zijn wil gewillig te doen, zijn verbroken door Woord en Geest. Midden in de verlorenheid van hun bestaan hebben ze de stem van de Zoon van God gehoord: “Als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed, en Ik zeide tot u in uw bloed: Leef; ja, Ik zei tot u in uw bloed: Leef.” (Ezech. 16:6). Ze zijn als een uitbraaksel der hel uitgespuugd. Ja, de dood kan het leven niet verdragen. Denk aan Jona die overboord geworpen is, door de walvis is opgeslokt, en drie dagen en drie nachten in het ingewand van de walvis is geweest, en daarna is uitgespuugd op het strand. Gelijk Jona drie dagen en drie nachten was in de buik van de walvis, alzo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten wezen in het hart der aarde (Matth. 12:40). Want Gij zult Mijn ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten dat Uw Heilige de verderving zie (Ps. 16:10).

In een preek over Jona 2:10 van dr. H.F. Kohlbrügge worden de volgende kostelijke woorden gesproken: “Jona kwam dus aan land als een uitgespuwde, als een uitbraaksel van de hel; zijn heiligheid had hij in de hel moeten laten en hij lag daar op het droge als louter speeksel en slijk. De hel heeft hem niet willen vrijlaten, maar zij moest wel. Want het gebod des levens was gekomen bij het gebed van de ellendigen. Daar lag hij toen als een ontijdig geborene, niet waard om een mens te heten. Als een jong van een hinde, uit de baarmoeder daar neergeworpen, verlaten van haar die het baarde. Als een hulpeloos kind, dat niet weet wat te beginnen; - maar nee, een kind denkt niet - hij lag daar, als een wijze, een verstandige, een denkend man, een man die God kende, die met de HEERE, met de engelen had verkeer, die verlicht was, die de Geest Gods had ontvangen, - en deze denkende man was overstort en overdekt met al slijk uit de afgrond, zodat hij zich voor de mensen moest schamen en uit de voeten maken, met het volstrekke gevoel: ‘ik ben het niet waard, dat men mij aanneemt, dat ik hun hulp inroep’, zoals de ellendigste bedelaar het niet behoeft te doen. Waar hij ook mocht komen, moest hij zijn kleren uittrekken, naakt staan en blij zijn als men hem in liefde tegenkwam met een weinig water om zich te reinigen en met een kleed om zich te bedekken.

....

Mijn geliefden! Ik heb u meegedeeld hoe Jona aan land gekomen is. Hij is aan land gekomen als een uitbraaksel van de hel. Jona is er zeer gelukkig aan toe geweest dat hij overboord geworpen en voor een tijd door de hel is ingeslokt. Want het is immers beter voor een tijd dan eeuwig. Hij is er zeer gelukkig aan toe geweest dat het hem is getoond, hoe geen vlees, ook niet dat van een profeet Gods, zich wil buigen onder het woord van de genade. Want in die weg is hij met de zalige heerschappij van de genade bekend en onder deze heerschappij geborgen. Hoe verschrikkelijk het hem ook in de hel van die vis geweest is, hij heeft het toch nu en dan nog goed gehad in die hel. Want

midden in zijn angst riep hij het eenmaal uit: “nochtans zal ik de tempel Uwer heiligheid weder aanschouwen.” En zo heeft hij dan ook juist in alle angst en benauwdheid de Geest des gebeds, van het onuitsprekelijk zuchten tot God, rijkelijk ontvangen en heeft hij het geleerd en ervaren dat de genade haar troon heeft opgericht midden in onze verlorenheid. Het is ook een groot geluk voor hem geweest, dat hij zo hard uitgestoten en met allerlei slijk overstort aan land gekomen is. Want deze smaad en schande heeft hij zijn leven lang niet meer kunnen vergeten; uit was het met zijn roem, en de eer was aan God. Hij was echter ook gelukkig dat hij zo aan land kwam als hij aan land kwam; namelijk, dat het geschiedde op het bevel van de Heere tot de vis. Want zo heeft hij geleerd dat wij, wie wij ook zijn, tot onze zaligheid niets kunnen bijdragen. Van nu af was hij de rechte man om te prediken: de HEERE alleen doet het, God alleen maakt zalig, uit vrijmachtig welbehagen, maar wij willen Zijn zaligheid nooit en nimmer, en gaan met onze raad altijd dwars tegen Hem in. Maar niet om Jona's wil alleen is het geschreven dat hij aan land gekomen is als een uitbraaksel van de hel, maar ook om onzentwil. Wie meent dat na zijn bekering zijn zaligheid afhangt van zijn eigen heiligheid en goede werken, late zulke hoogmoed los. En wie meent dat hij met God beginnen kan wat hij wil en lopen zoals hij wil omdat God hem toch zalig maken moet, die wete dat er daarboven Eén is die sterker is dan hij. Maar wie ligt in de hel van de nood, van de zonde en van de aanvechting, die versta het, dat de God, die Jona uit de buik van de vis verlost heeft, nog leeft, en dat Hij het roepen wel hoort en zelfs al vrijheid geeft om in die hel te bidden: “Verlos mij van bloedschulden o God, gij God mijns heils”, en om het, zij het dan ook in een schreeuw van de onmacht, uit te roepen: “Nochtans zal ik U loven; verblijd u niet over mij, o mijn vijandin: wanneer ik gevallen ben zal ik weder opstaan; wanneer ik in duisternis zal gezeten zijn, zal mij de HEERE een licht zijn. Ik zal des Heeren gramschap dragen. Want ik heb tegen Hem gezondigd; totdat Hij mijn twist twistte, en mijn recht uitvoere. Hij zal mij uitbrengen aan het licht; ik zal mijn lust zien aan Zijn gerechtigheid.” En u die verstaat, wat het is, om als een uitbraaksel van de hel aan land te zijn gekomen, laat u, doordat de duivel u gedurig aan eigen roem wil doen vasthouden, de roem van de almachtige genade niet ontnemen, die zich aan onze dood niet stoort maar genadig is omdat zij genadig is. Gode en het Lam zij de roem van onze zaligheid nu en tot in alle eeuwigheid. AMEN.”

5 Laat hen beschaamd en achterwaarts gedreven worden, allen die Sion haten.

Vanaf vers 5 wordt gesproken over de toekomstige tijd. In de eerste verzen mocht teruggezien worden naar de verlossing die de HEERE gegeven had. Calvijn tekent hierbij aan dat hij uit de ervaring van het verleden opmaakt wat voor de toekomst te hopen is. De gelovigen hebben geen reden om de moed te verliezen, als zij hun vijanden nog zo hoog verheven zien. De psalmist doet een gebed tot de God zijns heils, dat allen beschaamd en achterwaarts gedreven worden die Sion haten. En in Sion haten zij de God van Sion. Ze vragen of de HEERE dat wil uitvoeren. Het is ze om Zijn eer en Zijn grote Naam te doen. Sion, dat zijn allen die te Sion, d.i. te Jeruzalem, samenkomen om God te dienen in Zijn heiligdom. Daarin is de gehele Kerk van het oude en nieuwe testament begrepen. David smeekte in Psalm 25 de woorden: “Mijn God, op U vertrouw ik, laat mij niet beschaamd worden; laat mijn vijanden niet van vreugde opspringen over mij. Ja, allen die U verwachten, zullen niet beschaamd worden; zij zullen beschaamd worden, die trouwelooslijk handelen zonder oorzaak.” De HEERE hoort het geroep van Zijn ellendigen. (Job 34:28, Ps. 9:13, Luk. 18:7)

Matthew Henry haalt de lofzang van Debora aan uit Richteren 5:31 met de woorden: “Alzo moeten omkomen al Uw vijanden, o HEERE! Die Hem daarentegen liefhebben, moeten zijn als wanneer de zon opgaat in haar kracht. En het land was stil veertig jaar.” Matthew Henry vervolgt: “Wij behoren te bidden dat al hun aanslagen tegen de Kerk zullen mislukken, dat zij er in *beschaamd* zullen worden, en met schande achterwaarts gedreven zullen worden als degenen, die hun onderneming niet konden volvoeren. *Laat hen beschaamd worden* staat gelijk met: zij zullen beschaamd worden. De ingeroepen en voorzegde beschaming wordt verduidelijkt door een gelijkenis. Terwijl Gods volk zal bloeien als de beladen palmboom of de vruchtbare olijfbom, zullen hun vijanden *verdorren als gras op de daken*. Als mensen zijn zij niet te vrezen, want zij zullen als hooi worden, Jes. 51:12.”

**6 Laat hen worden als gras op de daken, hetwelk verdort eer men het uittrekt;
7 Waarmede de maaier zijn hand niet vult, noch de garvenbinder zijn arm;**

In dit vers worden de vijanden van Sion vergeleken met gras op de daken, hetwelk verdort eer men het uittrekt. In het land Israël waren de huizen met platte daken uitgevoerd, waarbij dus tussen de kieren van de stenen gras kon groeien. Kenmerkend is dus dat het gras op een hoge plaats groeit, in plaats van in een lage plaats, de aarde. Met het gras wat op de hoge plaats, op het dak groeit, worden dus mensen bedoeld die zichzelf verheffen, hoogmoedig zijn, die Sion haten, die Sions God haten, Zijn aanbedding en Zijn aanbidders haten, een afkeer hebben van Godsdienst en Godsdienstige mensen, van beide het verderf zoeken, en doen wat zij kunnen om te beletten dat God een Kerk heeft in de wereld. Dit gras verdort, eer dat men het uittrekt, omdat het geen wortel in de aarde heeft en verschroeit door de zon.

De vijanden van Gods Kerk verdorren vanzelf, en blijven niet totdat zij door Gods oordelen worden uitgeroeid. Het is voor niemand iets nut, en zo zijn ook zij slechts de onnutte lasten van de aarde, en hun plannen tegen Sion zullen nooit in enig hoofd tot rijpheid komen. En wat zij zich ook voorgespiegeld mogen hebben, zij zullen er evenmin iets door verkrijgen als de landman iets verkrijgt van het gras op zijn dak. Hun oogst zal maar een hoop van het gemaaide zijn in de dag van de ziekte en van de pijnlijke smart, Jes. 17:11. Gods volk voelt zich ook vaak als gras dat verdort. Ze klagen dan: “Mijn hart is geslagen en verdort als gras, zo dat ik vergeten heb mijn brood te eten.” (Ps. 102:5). Ze zijn God in Christus, in de beleving, kwijt. En dat door eigen schuld. En toch mag dan wel eens doorklinken: “In de grootste smarten, blijven onze harten, in de Heere gerust. ‘k Zal Hem nooit vergeten, Hem mijn Helper heten, al mijn hoop en lust (Ps. 33:10 berijmd).

8 En die voorbijgaan, niet zeggen: De zegen des HEEREN zij bij u; wij zegenen ulieden in den Naam des HEEREN.

Geen verstandig man zal God bidden om deze maaiers te zegenen. Het was een aloud en loffelijk gebruik, om niet alleen vreemdelingen en reizigers te groeten en goeden dag te wensen, maar inzonderheid om voor de arbeiders van de oogst om voorspoed te bidden. Zo heeft Boaz voor zijn maaiers gebeden: "De Heere zij met ulieden". Aldus moeten wij Gods voorzienigheid erkennen, onze welwillendheid betuigen aan onze naasten, hun naarstigheid loven, en het zal door God aangenomen worden als een vrome uitroep als het uit een vroom en oprecht hart komt. Daar Godsdienstige uitdrukkingen heilig zijn, moeten zij nooit gebruikt worden in lichtzinnigheid of als

een grapje. Gras maaien op het dak zou een spottende uitdrukking wezen en daarom zullen zij, die eerbied hebben voor de naam Gods er geen gebruik van maken, als een gewone wijze van groeten, want met heilige dingen moet niet gespot worden. Het is gevaarlijk om de vijanden van de Kerk onze goede wensen te laten hebben voor hun plannen tegen de Kerk. "Indien wij tot hen zeggen: wees gegroet, dan hebben wij gemeenschap aan hun boze werken, 2 Joh.: 11. Als al gezegd is, dat die voorbijgaan niet zeggen: *de zegen des Heeren zij bij u*, en dat zij hun generlei achting betonen, dan ligt daar nog meer in opgesloten, namelijk dat alle wijze en goede lieden schande over hen zullen roepen, en God zullen bidden om hun plannen op niets te doen uitloppen. "Ik vervloekte zijn woning," Job 5:3. Tot zover Matthew Henry.

Slot

We hebben in deze Psalm gezien dat het verbondsvolk van God van alle zijden bestreden wordt door de vijanden van de God van dat volk. Tot vandaag aan toe is dit het geval, ook met het huidige volk van Israël, ook al zijn de meesten niet door het ware zaligmakende geloof met de Messias verbonden. Toch worden ze al gehaat, omdat het Gods oogappel is. Ook de nieuw testamentische Kerk, die in Israël is ingelijfd, wordt van buiten, maar ook van binnen bestreden door een driehoofdige vijand: duivel, wereld en eigen vlees. In de Hebreeën brief spreekt de apostel Paulus over de kastijdingen die de Heere Zijn kinderen toeschikt. De Heere gebruikt daarvoor gesels, denk aan Nebukadnezar die Juda naar Babel heeft weggevoerd. Die de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijk zoon die Hij aanneemt. Maar indien gij zonder kastijding zijt, welker allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden en niet zonen. (Hebr. 12:6 en 8). De kanttekeningen geven hierbij aan: "Dat is, zulks is u een zeker teken dat gij rechte kinderen zijt, en dat God die u toezendt als een Vader. Want de goddelozen worden ook wel van God gestraft, maar als van een Rechter, en spreken dikwijls godslasteringen tegen den God des hemels in deze straffingen; zie Openb. 16:10, 11; of vallen in wanhoop, gelijk Saul, Judas, enz."

Doorzoekt uzelf zeer nauw, ja doorzoekt uzelf nauw (Zef. 2:1) en onderzoekt uzelf of gij in het geloof zijt, beproeft uzelf (2 Kor. 13:5). Weten wij van de opzoekende liefde Gods midden in de verlorenheid van ons bestaan? Zijn wij als een uitbraaksel der hel als een goddeloze uitgespuwd op het strand van vrije genade? Dan zijn de listen van de duivel ons niet onbekend? Dan weten we ons vleeselijk, verkocht onder de zonde. Dan benauwt de zonde ons meer dan de dood, omdat we tegen een goeddoend God gezondigd hebben. Als we de stem van de Zoon van God gehoord hebben, Die macht heeft op de aarde om de zonden te vergeven, dan kan geen duivel, geen zonde, geen dood ons scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heere. We eindigen met de heerlijke woorden van de apostel Paulus over de rijkdom van de uitverkorenen in Romeinen 8, vanaf vers 28: "En wij weten dat dengenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn. Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineerd den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broederen. En die Hij tevoren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt. Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft,

maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken? Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het Die rechtvaardig maakt. Wie is het die verdoemt? Christus is het Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechter hand Gods is, Die ook voor ons bidt. Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard? (Gelijk geschreven is: Want om Uwentwil worden wij den gansen dag gedood; wij zijn geacht als schapen der slachting). Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem Die ons liefgehad heeft. Want ik ben verzekerd dat noch dood noch leven, noch engelen noch overheden noch machten, noch tegenwoordige noch toekomstige dingen, Noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.”

Zingen: Psalm 129:2

Men heeft mijn rug door ploegers diep geploegd,

Die hebben wreed hun voren lang getogen,

En smart bij smart tot mijn verderf gevoegd,

Voor 't kermen doof, en wars van mededogen.

Pauze

Vragen

1. Wat zijn verdrukkingen?
2. Noem eens enkele soorten verdrukkingen en bijbehorende Schriftplaatsen?
3. In deze Psalm wordt over goddelozen gesproken. Wie zijn deze goddelozen?
4. Hoe houdt de HEERE de touwen der goddelozen af? Zowel algemeen als persoonlijk?
5. Is er onderscheid tussen een ongelovige goddeloze en een gelovige goddeloze?
6. Welke Psalm spreekt ook over het gras dat verdort?
7. Gods volk voelt zich vaak als verdort gras. Zie Psalm 102 waar boven staat “Het gebed van een verdrukte”. Wat betekent dit?
8. Hoe geeft het lijden vreugde?

9. Zingen: Psalm 68:1

De *HEER'* zal opstaan tot den strijd;

Hij zal Zijn haters, wijd en zijd,

Verjaagd, verstrooid, doen zuchten;

Hoe trots Zijn vijand wezen moog',

Hij zal voor Zijn ontzaglijk oog,

Al sidderende vluchten.

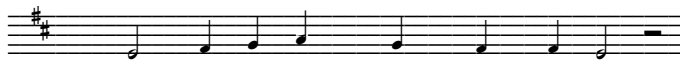
Gij zult hen, daar g' in glans verschijnt,

Als rook en damp, die ras verdwijnt,

Verdrijven en doen dolen.

't Goddloze volk wordt haast tot as,

't Zal voor Uw oog vergaan als was,

Dat smelt voor gloende kolen.

Dankgebed